

Aspirant Ozinga en het mysterie van het verdwenen portret

'Als we snel zijn, kunnen we die verboden wapenbezit van dertien uur vijfenveertig nog meepikken,' zegt Thys, prikkend in een printje van het zittingsrooster. Twan stelt voor nog even een kopje koffie te drinken in de lobby. 'Goed.' Thys neemt een hap uit zijn krentenbol. 'Ik ga eigenlijk ook liever naar die mishandeling daarna.'

*

Voorbij. Dat sjeesde de 27-jarige aspirant Ozinga van het Utrechtse bureau Briljantlaan op zijn zwarte rijwiel aan zijn vriend, de 26-jarige werkzoekende Zegers. 'Wat zie jij eruit,' sprak hij met een olijke glinstering in de helblauwe ogen tot zijn natgeregende makker, nadat hij zijn stalen ros aan de goede zorgen van een daartoe door de gemeente aan haar inwoners ter beschikking gestelde stallingsfaciliteit had toevertrouwd. 'Sta je hier al lang?' Zegers, bijna net zo ad rem als de veelbelovende rechercheur-in-opleiding, riposteerde snedig: 'Niet zo lang als jij.' Hierom moest aspirant Ozinga smakelijk lachen. De nuchtere éénstreper uit het verre Friesland stond immers in de wijde omtrek bekend om zijn uitzonderlijk lange postuur. Zo gauw hij de hilariteit een halt toegeroepen had, haalde de speurneus met een zwierig gebaar een van de handzame flesjes Yakult tevoorschijn die hij altijd ruimschoots voorradig had in de vele zakken van zijn zwartlederen jekker, en dronk het in één teug leeg, terwijl hij behendig de paraplu boven zijn hoofd hield die verklaarde dat hij tijdens de rit van zijn echtelijk domicilie in een der buitenwijken van de Domstad kurkdroog was gebleven terwijl zijn iets minder scherpzinnige kompaan erbij stond als een in het onwelriekende vocht van de voor de plaatselijke middenstand zo belangrijke Oudegracht verzeilde straatkat. Yakult was een verfrissende en gezonde drank die geschikt was voor elk moment van de dag, wist de boomlange agent. 'Kom,' spoorde aspirant Ozinga zijn kleine kameraad tot voortbewegen aan, nadat hij de nutteloos geworden verpakking van de hoeksteen van zijn dieet – Yakult – achteloos over zijn schouder op de grauwe straatstenen had gedeponeerde. 'We gaan naar binnen.'

*

Thys en Twan kennen elkaar nu een jaar of tien. Bij hun eerste ontmoeting droeg Thys twee riemen, wat een teken was van de kabbala-mystiek, waarin hij zich toen verdiepte; Twan droeg een masker van wereldwijsheid, wat een gebrek aan levenservaring beduidde. Inmiddels, twee ontmaagdingen, zeven baantjes, drie diploma's, één rijbewijs en zes vriendinnen verder, praten ze weleens. Soms maken ze zelfs een afspraak om dat te doen.

*

Een hoedje. Dat schrok de 27-jarige aspirant Ozinga van het Utrechtse bureau Briljantlaan zich toen zijn schoolvriendin Vanessa Vampstra met gescheurde netkousen zijn sober maar doelmatig ingerichte kantoor betrad. De pientere politieman had meteen in de smiezen dat er iets niet in de haak was. Maar wat? 'Wat doe jij hier?' nodigde hij zijn ongenode gast quasi-verontwaardigd uit een verklaring te geven voor haar aanwezigheid. De eens zo ravissante verschijning die nu door het noodlot tot een meelijwekkend hoopje mens was gereduceerd, viel schokschouderend in de goed geproportioneerde armen van de sportieve speurder, die met zijn kolenschoppen van handen, waaraan de vingers ondanks hun omvang lenig waren en teer, bijna vrouwelijk aandeden, haar schouders beroerde op zo'n manier dat er, naar hij vermoedde, medeleven uit sprak. Aspirant Ozinga was er de man niet naar om zich veel gelegen te laten liggen aan wat hij als typisch vrouwelijke aanstellerij beschouwde, maar hij stond altijd paraat om het onrecht de kop in te drukken als het die opstak in de stad die al meer dan een eeuw het voornaamste spoorwegknooppunt van zijn vaderland geweest was en daaraan een niet geringe welvaart te danken had en die hij als zijn territorium was gaan beschouwen. Bovendien moest hij toegeven dat hij, ondanks het feit dat hij reeds tientallen jaren op officiële formulieren het hokje 'gehuwd' aanvinkte in de rubriek 'Burgerlijke staat', en hij zich geen betere overhemdenstrijkster en vlaaienbakster kon wensen dan de bourgondische Limburgse die hem tot teerbeminde eega was, altijd een zwak had gehad voor de langbenige blondine uit het Sneker patriciërs geslacht, met haar verleidelijke, immer in de laatste Parijse mode gehulde gestalte en haar bedwelmende parfums. De sterpupil van de politie-academie schraapte alle hartstocht die hij in zich had bijeen om de snikkende diva tot bedaren te brengen. 'Kom kom,' sprak hij. 'Het had vast erger gekund. Zeg op, wat is er aan de hand?' 'Mijn man,' wist Vanessa Vampstra, tussen lange, gierende uithalen van intens verdriet door, nog net uit te brengen, voor ze in katzwijn viel. 'Mijn man. Hij is –'

Wordt vervolgd ...